

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De consurrectione & profectu vitæ contemplatiuæ spiritualis, iuxta tres
hominis partes. Cap. XXXIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

xit libro 14. de Trinitate, quod hæc est vera differentia sapientiæ & scientiæ, quod ad sapientiam spectat intellectualis cognitio æternorum, quæ recipitur cum spiritali experimentalipragustatione celestium, & diuinarum deliciarum: ad scientiam verò prout est donum Spiritus sancti, spectat cognitio rationalis temporalium rerum aut virtutum moralium. Hæc sapientia dat veram cognitionem, quæ intellectû dirigat in omnem veritatem, & spirituales saporem, qui affectum nostrum erigit ad summi boni saporosam dilectionem. Actus autem eius est, contemplari Deum, non quocunq; modo, sed ex dilectione, cum quadam experimentalis suauitate in affectu. Sapientia in gradu suo altiori est increata, diciturq; sapientia increata, & proprie est Filius Dei, aut sapientia Patris, quæ semper optat intellectuali creaturæ infundere sapientiam creatam, qua trahatur ad summum bonum agnoscendû, diligendû, fruendû, & adhaerendû. Nobilissimum autem, quod in homine spiritaliter operatur, est tactus quidam, qui fit in vnitate spiritus, & est nouissimum medium inter Deum, & nos; inter agere, & frui, vel agi; inter viuere, & mori, seu expirare. Quid sit iste actus aut tractus proprie, sentiri quidem poterit, comprehendî autem aut explicari nunquam, sed generatur ex eo desiderium tam vehemens seu ineffabile fruendi summo bono, & comprehendêdi bonû immensum quod in expertis omnibus incredibile esset. Veruntamen de hoc tactu in subsequentiis plura tangemus. Hæc ergo terigisse sufficiat, quomodo oporteat eum ornatum esse, qui in spiritali contemplatiua vita verum profectum voluerit habere.

Sapientie
actus.Tactus my-
sticus.

De resurrectione & profectu vite contemplatiue spiritalis, iuxta tres hominis partes. Cap. XXXIX.

Quomodo in spiritali contemplatiua vita proficere & consergere vsq; ad perfectum quis debeat, nunc prosequendo est sciendum, quod nemo verum profectum habere potest in vita contemplatiua, nisi argumentosa perseverantia satagat seruare se in exercitatione interioris hominis. Inueniuntur, proh dolor, multi deuoti homines, qui bona quadam simpliciq; intentione se couertunt ab interiori homine ad exteriora quadam minus utilia vel necessaria, vel etiam superflua & inutilia, aut etiã nullius reputationis existentia, per naturalem quandam aut sensuale inclinationem ad talia allicientem. Cumq; taliter extrouerſi fuerint ex custodia incauta, paulatim oberrare per cordis

Extrouerſio.

Cccc 2. dista.

distraktionem incipiunt, ita quod non curant se ad interiora conuertere, ut ante consueverant: & tunc in ipsis rursus redit inordinatio hominis inferioris, qua citius capiuntur aut inuisantur, puta in multiloquio, rumorum nouitate, societate amicorum, lubricitate aut euagatione sensuum, obliquitate affectionum, & similibus: per quae appetitus spiritualis incipit fieri insipidus, conatus aut studiositas spiritualis incipit tepescere, & exercitium dissuescere. Cum autem iterum se intouertere uoluerint, non inueniunt in corde suo requiem, sed inueniunt se obtenebratos, distractos, & à diuina familiaritate multum elongatos. O quam modicum & leue est, quod in nobis contristat Spiritum sanctum, & impedit inactionem Dei, praecipue postquam uocati sumus ad internum amplexum, & spiritualem fruitionem, sicut legimus de quadam sancta Virgine nomine Clara, quod post internam uocationem Dei (qua specialiter dotata erat) quodam tempore habuit paruum quendam motum propriae complacentiae, & propter hoc in annis influxus diuini luminis & suauitatis sibi subtrahebatur. Ideoque oportet hominem facere uniuersalem separationem ab omni creatura, omni occupatione, distraktionem, ab omnibus cogitationibus & affectionibus uanis, naturalibusque passionibus, ita quod nulla res permaneat, quae inter Deum & amantem animam medium aliquod efficiere possit: & tunc plena fiducia poterit arripere iter uitaе contemplatiuaе spiritualis. Vtterius est hic notandum, quod consurrectio ista habet fieri secundum tres potentias hominis, scilicet secundum inferiores anima vires, secundum superiores, quae dicuntur intellectiuae aut spiritus hominis, & secundum essentiam animaе. Quamlibet autem istarum oportet secundum modum suum & exigentiam Deo uniri, & in hoc totus contemplatiuae uitaе finis consistit. Exempli gratia: Inferiorum uirium perfectio in hoc consistit, quod uis concupiscibilis eleuata sit supra omne, quod infra Deum est, ita ut in nulla creatura quiescere consentiat, sed in Deo solo, cum assiduo amoroso influxu in ipsum, dicendo cum Dauid: *Renuit consolari anima mea*, scilicet in creaturis, *memor fui Dei, & delectatus sum*. Consequenter uis irascibilis eleuata sit supra omnem tribulationem, nusquam quiescendo, praeterquam in exhibitione patientiae propter Deum, & in amabili remissione offensae & hoc amanti anima fiet multum lenae auricularae, super quod etiam Deus caput suum optabit reclinare. Postremo, uim rationalem eleuari oportet supra omnem sollicitudinem, multipliciter, scriptura-

S. Clara.

Abstractio
n. cuius.Consurrectio
in. h. i. s. i. a.Virium in-
feriorum
perfectio.

Psal. 76.

iositatem, & similia, & dirigi vel transfundi in simplicem vnitatem cogitationum in Deum aut caelestia, prout in sequentibus audiemus. In hunc modum etiam oportet superiores animæ vires suo modo, essentiamque animæ modo suo eleuari & Deo vniri, vt totus homo nobilitetur & beatificetur in vnitare Dei, in quam subleuabitur.

De consurrectione vitæ contemplatiuæ spiritualis, secundum inferiores vires animæ per quatuor gradus, quorum primus est in altio sensum & eleuatio cordis.

Cap. XL.

Consurrectio vitæ contemplatiuæ, quæ exercetur secundum inferiorem partem hominis, hoc est, secundum inferiores vires animæ adunatas & collectas, ad inchoandum & prosequendum internum exercitium contemplatiuæ vitæ, nunc est discutienda. Hæc autem exercitatio aut consurrectio perficitur quatuor gradibus, inferiorem hominem semper ad altiora subleuantibus, exercitiaque eius nobiliora & fructuosiora reddentibus. Primus gradus est, cum gratia Dei instar rituli influit in sensitiuas animæ vires, mouens, stimulans, & excitans hominem, vt toto corde, totisque viribus sursum se erigat ad consociendam cum Deo amatoriam quandam vnitatem: quam excitationem sentit in corde, vbi sensitiuæ vires vnitæ sunt, & præcipue in vi concupiscibili. Negotium enim huius amorosæ excitationis & motionis agitur primò in inferioribus viribus animæ, quas prius parari & aptari oportet, & superponi ignem ardentis amoris, quo inferiores vires sursum agantur, priusquam homo ad exercitium superiorum virium peruenire possit. Nemo enim potest veraciter exercitium possidere in interioribus viribus, nisi prius exteriores sensus sint introrsu tracti, liquefacti, & annihilati: simili modo nemo potest verè habere exercitium in superioribus viribus, nisi prius inferiores vires in superiores traxerit, liquefecerit, & annihilauerit, ita quòd prout propria operatione destituantur. Istud autè multò facilius potest fieri in exercitijs aspirationis & vnitati amoris, quàm in alijs. Aspirationem verò hanc oportet nonnunquam exercitari etiam cum magno pœnaliq; labore, quando sensibilis gratia nullum subsidiū præbet: in quo falluntur multi, in hac spiritali arte adhuc inexperti putantes hominem in sursum actione spiritus ad Deum, per aspiratiuum exercitium multipliciter dotari spiritali dulcedine, cum e contrario

Consurre-
ctionis
gradus.

Exercitatio
amoris.

Cccc 3 pierunq;